

трѣски и потъ го изби. Виждамъ — лошо, не мога доседѣ подъ кожуха. И да ме нѣма. — Какво друго да правя?

— Гледамъ, съблича си кожуха. Азъ се зарадвахъ. „Чакай, викамъ си, азъ ще те науча“. Кожухътъ плувналъ въ потъ. Азъ се сврѣхъ въ него и тѣй го смразихъ, че стана твърдъ като костъ. — Облѣчи го сега, че да видимъ!

Като си свърши селянинътъ работата, дигна кожуха, а сърдцето ми примрѣ отъ радостъ. Погледна го селянинътъ и почна да ме ругае: „Ругай ме, ругай, мисля си азъ — ала не можешъ ме изпжди!“ А той взе единъ неокастренъ прѣтъ, че като почна да удря кожуха! Кожуха удря, менъ ругае. Искамъ да бѣгамъ, но нали съмъ се сплѣлъ силно въ космитѣ, — не мога да се измъкна. А той бие ли бие! Едва избѣгахъ — мислѣхъ, че ще ми се разглобятъ коститѣ — та и до сега ме боли хълбока.

